

Arrest

nr. 346 487 van 11 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 4 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 februari 2026 een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken in Kroatië op 24 december 2025 werden genomen vanwege illegale binnenkomst en het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Verzoeker verklaarde bij zijn aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geboren werd op 27 juli 2009 wat zou impliceren dat hij als niet-begeleide minderjarige het land zou zijn binnen gekomen.

1.4. De Dienst Voogdij liet op 18 februari 2026 een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven), waaruit bleek dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 19.5 jaar een minimum leeftijd is. De gecorrigeerde geboortedatum werd vastgesteld op 27 juli 2006.

1.5. Op 27 februari 2026 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.6. Op 12 maart 2026 stemden de Kroatische autoriteiten in met verzoekers terugname conform artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

1.7. Op 4 mei 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Algemene Directie Vreemdelingenzaken

BIJLAGE 26QUATER

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)2006

geboorteplaats: Janjpoor

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIV, Rue vlsé Voie 1, 4041 Vottem om de overdracht aan de bevoegde Kroatische instanties uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. A., verder de betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 10.02.2026 internationale bescherming. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren in 27.07.2009. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 18.02.2026 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 18.02.2026 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat impliceert dat hij ouder is dan 18 jaar.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.12.2025 werden geregistreerd in Kroatië vanwege onregelmatige binnenkomst en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening) stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Kroatië. Hij is niet in bezit van een door een lidstaat verstrekte verblijfstitel.

Op 27.02.2026 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 12.03.2026 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene conform artikel 20(5) van de Dublinverordening.

De betrokkene werd gehoord op 27.03.2026. Hij stelt dat hij ongehuwd is en dat de echtgenoot van een van zussen in België verblijft. Volgens zijn verklaringen heeft hij geen familie in een andere lidstaat. De betrokkene verklaart dat hij Afghanistan in juli of augustus 2025 verliet en via Pakistan en Iran naar Turkije reisde. Komende van Turkije kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland vanwaar hij onmiddellijk verder trok naar Bosnië-Herzegovina via Noord-Macedonië en Servië. Vanuit Bosnië-Herzegovina kwam hij het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Kroatië en hij vervolgde meteen zijn weg naar België via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk.

De betrokkene moest naar eigen zeggen in Kroatië onder dwang zijn vingerafdrukken laten nemen hij en stelt dat hij in Kroatië geen internationale bescherming vroeg. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens resultaten van het type '1' met betrekking tot Griekenland en Kroatië opleverden. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code '1' na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel internationale bescherming vroeg in bovenvermelde lidstaten.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke

lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève wat betreft de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat dat volgens hem niet het geval is, dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn schoonbroer in België verblijft en hij van hem indien nodig bijstand kan krijgen. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij daar onder dwang zijn vingerafdrukken moest laten nemen en hij naar eigen zeggen werd behandeld als een crimineel.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in Dublinverordening vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Dublinverordening.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dan ook niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Op 14.04.2026 maakte de betrokkene via zijn advocaat kenbaar dat hij lessen Nederlands volgt. Dit geeft geen aanleiding tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Dublinverordening.

De betrokkene wil zijn verzoek in België behandeld zien omdat zijn schoonbroer in België verblijft. De betrokkene stelt dat hij contact heeft met zijn schoonbroer en soms bij hem op bezoek gaat. Volgens de betrokkene geeft zijn schoonbroer hem geen financiële of materiële hulp en heeft hij hem dat ook nog niet gevraagd te doen (vraag 24 van verhoor dd. 27.03.2026).

De persoon, die kon worden geïdentificeerd aan de hand van de gegevens die de betrokkene verstrekke, verkreeg in 2013 internationale bescherming in België. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van de Dublinverordening dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De betrokkene voert aan dat zijn schoonbroer hem indien nodig kan bijstaan.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van de Dublinverordening, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn schoonbroer niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn schoonbroer.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

De Kroatische instanties stemden op 12.03.2026 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van de Dublinverordening : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Artikel 2, e) van de Dublinverordening definieert ‘intrekking van een verzoek om internationale bescherming’ als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvaarden.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ over Kroatië (Lana Tuckoric, ‘Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update’, laatste update op 20.01.2026, <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>, hierna AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling ‘Vreemdelingen en Internationale Bescherming’ is onderverdeeld in een dienst ‘Internationale Bescherming’ en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pagina 25). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de ‘Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming’ (‘Zakon o međunarodnoj i privremenoj zaštiti’). De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen (‘lodging’) van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen (‘making’) bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto’s genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26).

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen waren dat er in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming (‘lodging’), namelijk 1491 (pagina 18). In 2024 werd de procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina’s 18 en 60). Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (‘Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia’, pagina 60).

Wat betreft de praktische kant van overdrachten verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016) en naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld (AIDA-rapport, pagina's 60 en 61). Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure#section178-4> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report

to the reception centre', pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleiden naar het opvangcentrum ('In most cases, depending on the individual circumstances, the police officers will escort the applicant to the reception centre', pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb. Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie 'Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)', die stelt dat in de eerste helft van 2024 verzoekers die via de luchthaven van Zagreb werden overgedragen, meestal werden geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming en vervolgens zelf hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb dienden te regelen. Kwetsbare groepen, waaronder gezinnen met jonge kinderen, werden volgens de organisatie gebracht naar het opvangcentrum in Kutina, dat ook is gericht op de opvang van gezinnen en kwetsbare groepen (pagina 61). Nog volgens het 'Centre for Peace Studies' zou de situatie in de tweede helft van 2024 in slechte zin zijn veranderd. Overgedragen

verzoekers, waaronder ook gezinnen met jonge kinderen, zouden sindsdien enkel nog in bezit zijn gesteld van het adres van het opvangcentrum en vervolgens zijn opgedragen de luchthaven te verlaten.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo 'Swiss Refugee Council'

('Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia', februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan 'Swiss Refugee Council' hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommige overgedragen personen worden overgebracht door de grenspolitie, andere reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (pagina's 61 en 62).

Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen is onvoldoende om tot het besluit te komen dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 96). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in

2022 (pagina's 99 en 100). Deze renovaties hebben volgens het AIDA-rapport geleid tot betere omstandigheden wat betreft huisvesting en verblijf ('The implementation of the project improved the conditions of accommodation and stay of applicants in the Reception Centre, as well as the working conditions of officials and other personnel', pagina 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 2 besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA-rapport, pagina 101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 16.349 verzoekers in beide centra verbleven (pagina 100). Volgens informatie van het Kroatische Rode verbleef in 2024 een groot aantal verzoekers om internationale bescherming slechts enkele dagen in de opvangcentra, terwijl sommigen zelfs minder dan 24 uur bleven (AIDA-rapport, pagina 109).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden ('Although in 2024, due to the smaller number of applicants, the reception capacities were not as burdened as they had been the year before, complaints about accommodation conditions continued in 2024', pagina 102). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 102). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een situatie dreigen terecht te komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 53). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand.

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 49). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen

kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij of zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij of zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken (pagina 47). Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker. Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werd beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties wat betreft de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent wat betreft het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS) melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat

volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina's 113 en 114). Het AIDA-rapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (pagina 114). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF.

Het doel van dit project is het veiligstellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstrekten de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Psychologen van 'Médecins du Monde ASBL -Dokters van de Wereld VZW' waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117). Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuwaangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 114). Dit lijkt ons inzien moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale bescherming geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene werd gehoord op 27.03.2026 en verklaarde toen dat hij een goede gezondheid heeft. Hij legde geen attesten of andere elementen met betrekking tot zijn gezondheid voor. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn

van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Statushouders hebben in Kroatië toegang tot arbeid. Het AIDA-rapport meldt dat hoewel sprake is van drempels zoals een taalbarrière veel begunstigden van internationale bescherming in praktijk werken ('The main obstacle to access the labour market remain the language barrier and the lack of language courses, which is a precondition for successful integration. However, in practice many beneficiaries are working', pagina 173).

Net als in andere lidstaten kunnen begunstigden van internationale bescherming in Kroatië worden geconfronteerd met drempels wat betreft het vinden van huisvesting. Begunstigden van internationale bescherming kunnen indien zij niet over de financiële middelen of eigendommen beschikken om in hun eigen onderhoud te voorzien een recht op huisvesting inroepen en dit gedurende maximaal 2 jaar vanaf de datum van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming. De procedure voor de erkenning van dat recht op huisvesting kan worden ingeleid door het indienen van een verzoek bij het daartoe bevoegde regionale kantoor, te weten het regionale kantoor in de plaats van de vaste verblijfplaats van de begunstigde (AIDA-rapport, pagina 172). Indien dat recht op huisvesting wordt toegekend verstrekken de bevoegde instanties voor huisvesting in woningen die eigendom zijn van de overheid of waarover de bevoegde diensten beschikken op grond van huurovereenkomsten die met derden zijn gesloten (AIDA-rapport, pagina 173).

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van de Dublinverordening."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker benadrukt dat zijn vingerafdrukken in Kroatië onder dwang werden afgenomen.

Verder wenst verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in België behandeld wordt, omdat zijn schoonbroer in België verblijft. In Kroatië heeft hij niemand.

Verzoeker benadrukt dat zeer kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt over de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Kroatië.

Artikel 3, lid 2, van de Dublinverordening en de interpretatie ervan door het Hof van Justitie van de Europese Unie bepalen dat een lidstaat een verzoeker om internationale bescherming niet mag overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer er ernstige en bewezen gronden bestaan om aan te nemen dat die overdracht de betrokkene zou blootstellen aan een reëel risico op schending van de fundamentele rechten, met name aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er bestaat een onderzoeksplicht. De autoriteiten moeten voorafgaand aan de overdracht alle relevante informatie onderzoeken, met inbegrip van de elementen die door verzoeker wordt aangevoerd evenals de beschikbare rapporten.

Uit de informatie waarover verzoeker beschikt, blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de overdrachten naar Kroatië hebben opgeschort.

(<https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/switzerland-suspension-dublin-transfer-croatia-due-summary-returns-border-bosnia-herzegovina>).

[...]

Daarnaast verwijst verzoeker naar het rapport ‘Croatia: New Report on Torture of Asylum Seekers by Authorities.

(<https://ecre.org/croatia-new-report-on-torture-of-asylum-seekers-by-authorities/>)

[...]

Verzoeker benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 29 februari 2024 heeft vastgesteld dat pushbacks en detentie aan grensposten onwettig zijn, en dat een overdracht krachtens de Dublinverordening uitgesloten is wanneer er ernstige en op feiten gebaseerde gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico is op pushbacks en vernederende behandeling.

Daarnaast verwijst verzoeker naar <https://cimic-npo.org/2025/02/22/60-010/>.

[...]

Daarnaast wenst verzoeker te verwijzen naar <https://www.amnesty.eu/news/croatia-fresh-evidence-of-police-abuse-and-torture-of-migrants-and-asylum-seekers/>.

[...]

Verzoeker verwijst naar Aida Country Report Croatia: Dublin (20/01/26).

[...]

Verder verwijst verzoeker naar de opvangomstandigheden (AIDA Country Report Croatia : conditions in reception facilities (20/01/2026)).

[...]

Verzoeker loopt, bij terugkeer naar Kroatië, een reëel risico zijn recht op opvang te verliezen. Er bestaat eveneens de mogelijkheid dat hij wordt vastgehouden en naar zijn land van herkomst wordt teruggestuurd.

De Europese mensenrechtenjurisprudentie, EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 21 jan. 2011; Tarakhel t. Zwitserland, 4 nov. 2014, vereist dat elke overdracht individueel wordt onderzocht wanneer aanwijzingen bestaan dat verzoeker een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verder stelt verzoeker dat België de mogelijkheid en plicht had om de aanvraag zelf te behandelen wegens humanitaire en familiale gronden.

Verzoeker heeft een schoonbroer in België, hij is erkend in België. Hij heeft niemand in Kroatië. Hoewel deze familieband niet binnen de strikte familiecriteria van de artikelen 8 t.e.m. 11 Dublin III-verordening valt, kan zijn aanwezigheid en de band met verzoeker worden beschouwd als bijzondere individuele omstandigheden in de zin van artikel 17, lid 1 Dublin III-verordening.

Volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU), C-578/16 PPU, C.K. e.a., 16 februari 2017, moet de discretionaire clausule van artikel 17 worden toegepast wanneer een overdracht zou leiden tot een onevenredige schending van de fundamentele rechten van de verzoeker.

Door geen gebruik te maken van de bevoegdheid om de aanvraag zelf te behandelen, heeft DVZ zijn discretionaire bevoegdheid kennelijk onredelijk gebruikt.

Verzoeker onderhoudt nauwe familiebanden met zijn schoonbroer. Een overdracht aan Kroatië zou dit familiaal netwerk abrupt verbreken. DVZ heeft geen evenredigheidsstoets uitgevoerd zoals vereist door artikel 8 EVRM.

Volgens EHRM, Boultif t. Zwitserland, 2 aug. 2001 moeten de autoriteiten afwegen of de inmenging in het familie- en privéleven proportioneel is.

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt, iuncto schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Hierdoor heeft verzoeker voldoende aangetoond dat bovengenoemde beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bezorgt, waardoor verzoeker uiteraard belang heeft bij een schorsing en vernietiging van deze beslissing.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM, artikel 3 EVRM, iuncto de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.3.3. De Raad leest in het verzoekschrift niet op welke wijze de bestreden beslissing het rechtzekerheidsbeginsel met de voeten heeft getreden.

Verder verduidelijkt verzoeker niet op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Kroatië toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 24 december 2025 internationale bescherming in Kroatië vroeg, de Kroatische autoriteiten instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.5. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.6. Waar verzoeker in eerste instantie kort benadrukt dat zijn vingerafdrukken in Kroatië onder dwang werden afgenomen wijst de Raad erop, zoals tevens kan worden gelezen in de bestreden beslissing, dat de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in de artikelen 9 en 14 van deze verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat verzoeker door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven kan niet als een mensonwaardige behandeling worden beschouwd. Uit het loutere feit dat vingerafdrukken verplicht dienen te worden afgenomen, kan geenszins ipso facto afgeleid worden dat er sprake zou zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming onder dwang of dat er geen dergelijke aanvraag zou zijn ingediend.

2.3.7. In tweede instantie wijst verzoeker op het feit dat zijn schoonbroer erkend vluchteling in België is en dat hij niemand in Kroatië heeft. Hij erkent dat het hebben van een schoonbroer niet binnen de definitie van gezinslid valt in de zin van de Dublin III-verordening. Hij stelt echter dat dit een bijzondere individuele omstandigheid in de zin van artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening uitmaakt. Hij wijst in dit verband op het arrest PPU C.K. t. Slovenië (C-578-16, 16 februari 2017) en stelt dat de discretionaire clausule van artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening moet worden toegepast wanneer een overdracht zou leiden tot een onevenredige schending van zijn fundamentele rechten. Hij besluit dat verweerder door van deze mogelijkheid geen gebruik te maken “zijn discretionaire bevoegdheid kennelijk onredelijk gebruikt”. Vervolgens verwijt hij verweerder geen evenredigheidstoets te hebben gedaan overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op het arrest Boultif en betoogt dat volgens het EHRM de autoriteiten moeten afwegen of de inmenging in het privé- en familieleven proportioneel is. Hij wijst op de nauwe banden die hij heeft met zijn schoonbroer en stelt dat een overdracht aan Kroatië dit familiaal netwerk abrupt zou verbreken.

2.3.8. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een motivering bevat met betrekking tot verzoekers schoonbroer zowel in het licht van artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening als in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“De betrokkene wil zijn verzoek in België behandeld zien omdat zijn schoonbroer in België verblijft. De betrokkene stelt dat hij contact heeft met zijn schoonbroer en soms bij hem op bezoek gaat. Volgens de betrokkene geeft zijn schoonbroer hem geen financiële of materiële hulp en heeft hij hem dat ook nog niet gevraagd te doen (vraag 24 van verhoor dd. 27.03.2026).

De persoon, die kon worden geïdentificeerd aan de hand van de gegevens die de betrokkene verstrekke, verkreeg in 2013 internationale bescherming in België. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van de Dublinverordening dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een

zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De betrokkene voert aan dat zijn schoonbroer hem indien nodig kan bijstaan.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van de Dublinverordening, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn schoonbroer niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn schoonbroer.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening."

2.3.9. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat voormelde motivering kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is. Zoals verweerder aangeeft kan in het Dublininterview worden gelezen dat verzoeker over de band met zijn schoonbroer verklaart: "[W]e hebben contact, soms ga ik bij hem op bezoek. Hij helpt me, ook met de taal. Is er ook financiële of materiële hulp? Neen. Ik heb hem dat nog niet gevraagd." (punt 24). In het verzoekschrift kan vervolgens worden gelezen dat verzoeker "nauwe banden" heeft met zijn schoonbroer maar op generlei wijze wordt aangetoond dat er sprake is van enige bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende schoonbroer. De Raad herinnert er aan dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er tussen hem en de in België verblijvende schoonbroer sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden (EHRM Ezzouhdi t. Frankrijk (13 februari 2001)).

2.3.10. In derde instantie benadrukt verzoeker dat er "zeer kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt over de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Kroatië". Hij citeert artikel 3.2., lid 2 van de Dublin III-verordening, betoogt dat "[d]e autoriteiten moeten voorafgaand aan de overdracht alle relevante informatie onderzoeken, met inbegrip van de elementen die door verzoeker worden aangevoerd evenals de beschikbare rapporten". Vervolgens citeert hij over verschillende pagina's uit landenrapporten.

2.3.11. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het

interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelt dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvangvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij zowel rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview van 27 maart 2026 als met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, waaronder het rapport "*Asylum Information Database – Country Report Croatia*" – 2024 update, laatste update 20 januari 2026 (hierna: AIDA-rapport). Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is verweerder tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvangvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

2.3.12. Volgende kritische bemerkingen over het opvangsysteem en de asielpcedure in Kroatië kunnen samengevat af worden geleid uit de verschillende citaten van verzoeker weergegeven in het verzoekschrift:

- Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Zwitserse federale administratieve rechtbank van 12 juli 2019 waarbij een overdracht van een verzoeker naar Kroatië in toepassing van de Dublin III-verordening werd geschorst omwille van de pushbacks die plaatsvonden aan de Kroatische grens met Bosnië-Herzegovina. Hij citeert vervolgens uit een nieuwbericht van ECRE getiteld "*Croatia: New Report on Torture of Asylum Seekers by Authorities*", van 31 januari 2020, een nieuwsbericht getiteld "Rapport telt meer dan 120.000 illegale, gewelddadige pushbacks: duwen, slaan, laten sterven. 'Dit is het Europese grensbeleid', van 22 februari 2025 en een nieuwsbericht van Amnesty International, getiteld "*Croatia: Fresh evidence of police abuse and torture of migrants and asylum-seekers*", van 11 juni 2020. Deze nieuwsberichten handelen over de pushbacks die plaatsvinden aan de Kroatische buitengrens en wijzen op een patroon van geweld, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming vanwege de Kroatische autoriteiten.

- Verzoeker citeert uit het AIDA-rapport de informatie aangebracht door de Centre for Peace Studies (CPS) en door het Rode Kruis van Kroatië die handelt over de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Er wordt onder meer vastgesteld dat terugkeerders onder de Dublinverordening niet werden geïnformeerd over de overdrachtsprocedure, de mogelijkheid deze aan te vechten of de rechtsmiddelen. Er wordt gewezen op politiegeweld vanwege wetshandhavers van de overdragende lidstaten tijdens de overdracht. Verder wordt vastgesteld dat verzoekers die arriveren op de luchthaven van Zagreb nadat ze zijn geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming, zelf in hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb moeten voorzien. Tot slot meldt het Rode Kruis dat zij moeilijkheden ondervonden bij het werken met verzoekers die terugkeerden in toepassing van de Dublin III-verordening.

- Verzoeker citeert voor wat betreft de opvangomstandigheden in Kroatië eveneens uit het AIDA-rapport. In zijn citaten kan samengevat worden gelezen dat de opvangcentra in 2024 bleven kampen met problemen, ondanks een lagere instroom dan het jaar voordien. Bewoners klaagden over ontoereikende hygiëne- en verblijfsomstandigheden, kakkerlakken en bedwantsen, dat de basisbenodigdheden voor persoonlijke verzorging, kleding, schoeisel en beddengoed niet goed werden verdeeld, en dat er een gebrek was aan informatie over beschikbare diensten en organisaties die buiten het opvangcentrum ondersteuning bieden aan asielzoekers. De ombudsvrouw wees erop dat hoewel de procedures die naar aanleiding van klachten werden opgestart ertoe hebben geleid dat de problemen in individuele gevallen zijn opgelost, er systematisch aandacht moet worden besteed aan kwesties zoals blootstelling aan risico's op het gebied van hygiëne, gezondheid en veiligheid, eigenschappen zoals gender en leeftijd van de verzoekers, hun kwetsbaarheid, en aan maatregelen die van invloed kunnen zijn op preventie van aanvallen, gendergerelateerd geweld en intimidatie. Verder geeft verzoeker een citaat weer over een door de ombudsvrouw opgevolgde zaak van een

verzoeker om internationale bescherming die de slechte leefomstandigheden in het opvangcentrum publiek maakte via YouTube. In 2024 bleef de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming een uitdaging omwille van het groot aantal verzoekers. Tot slot kan worden gelezen dat in de opvangcentra kamers worden gedeeld.

2.3.13. Waar verzoeker informatie citeert over pushbacks, detentie en politiegeweld tegen migranten aan de grens, stelt de Raad vast dat verweerder erkent dat pushbacks en het ermee gepaard gaande geweld nog steeds plaatsvinden, niet enkel aan de grens zoals verzoeker aangeeft, maar ook vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied:

“Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende ‘pushbacks’ in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals ‘No Name Kitchen’, ‘Save the Children’, de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het ‘Border Violence Monitoring Network (BVMN)’ en het Centre for Peace Studies (CPS)’ melding bleven maken van ‘pushbacks’ (pagina 17). Het ‘Centre for Peace Studies’ volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat ‘pushbacks’ niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat ‘pushbacks’ steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen.”

Het Hof van Justitie heeft echter in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening zo moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65).

Verweerder stelt vast dat verzoeker, als Dublinterugkeerder niet in deze situatie terecht zal komen:

“We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘pushbacks’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat ‘pushbacks’ en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.”

Verder stelt verweerder op basis van voormeld AIDA-rapport vast dat verzoekers die in toepassing van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië in principe geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure internationale bescherming (AIDA-rapport, p.60).

In casu zal verzoeker worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb en hebben de Kroatische autoriteiten hun uitdrukkelijk akkoord verleend met de terugname van verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening. Verzoeker zal zich dus in een situatie bevinden die helemaal anders is dan die van de vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks. In casu verwijst verzoeker algemeen naar landenrapporten die wijzen op pushbacks aan de grens maar brengt hij niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat dit niet zijn situatie is.

2.3.14. Voor wat betreft de vaststellingen van het CPS en het Rode Kruis over Dublinterugkeerders wijst de Raad erop dat dit betrekking heeft op praktijken van enkele overdragende landen, niet van Kroatië zelf. In casu is verzoeker geïnformeerd over de overdrachtsprocedure en de mogelijkheid deze aan te vechten zoals

blijkt uit onderhavig beroep. Verder blijkt nergens uit dat verzoeker het slachtoffer zal worden van politiegeweld tijdens zijn overdracht vanuit België naar Kroatië.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder oog heeft gehad voor het feit dat verzoeker mogelijks, nadat zijn verzoek om internationale bescherming is geregistreerd in de luchthaven van Zagreb zelf zijn vervoer moet regelen naar het 10 km verder gelegen opvangcentrum in Zagreb. Verzoeker is een gezonde volwassen man zodat de verwachting dat hij zich mogelijks op eigen kracht naar het opvangcentrum zou moeten begeven, niet als een mensonwaardige behandeling kan worden beschouwd.

2.3.15. Voor wat betreft de opvangomstandigheden blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder oog heeft gehad voor de kritische bemerkingen die volgen uit verzoekers citaat:

“Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden ('Although in 2024, due to the smaller number of applicants, the reception capacities were not as burdened as they had been the year before, complaints about accommodation conditions continued in 2024', pagina 102). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 102). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een situatie dreigen terecht te komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De Raad merkt op dat niet blijkt dat voormelde leefomstandigheden een dermate hoge graad van ernst bereiken, dat van foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling kan worden gesproken. De Raad volgt dan ook verweerder die motiveert dat de opvangsituatie niet gekenmerkt wordt door systeemfouten in de zin van artikel 3 (2) van de Dublinverordening en dat niet blijkt dat verzoeker in een situatie dreigt terecht te komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.16. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet prima facie aannemelijk dat hij zijn recht op opvang zal verliezen of dat hij zal worden vastgehouden en naar zijn land van herkomst zal worden teruggestuurd zoals hij aanstipt in het verzoekschrift.

2.3.17. Verzoekers kritische bemerkingen die hoofdzakelijk bestaan uit het citeren van landeninformatie zonder deze concreet op zijn eigen situatie te betrekken volstaan niet om aan te tonen dat hij bij overdracht naar Kroatië zal terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ook blijkt uit voormelde informatie niet dat verzoeker zal worden geconfronteerd met systeemfouten in de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen.

2.3.18. Waar verzoeker nog het arrest PPU C.K. t. Slovenië (C-578-16, 16 februari 2017) aanstipt dat betrekking heeft op de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft.

2.3.19. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM bij overdracht van verzoeker aan de Kroatische autoriteiten en evenmin dat hij daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3.20. Het enig middel is voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

2.3.21. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. CLAES